

JETTE SCHRÖDER

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Jette Schröder

Omslagontwerp: Caren Limpens

Omslagillustraties: Caren Limpens / Shutterstock

Illustraties binnenwerk: Caren Limpens / Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 940 27 1308 4

ISBN 978 940 27 6905 0 (e-book)

NUR 283

Eerste druk juni 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentiehouder. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1. EEN NIEUWE START

‘Zal ik je helpen?’ vraag ik aan Sammie.

‘Ben jij al klaar met uitpakken dan?’ vraagt mijn zusje verbaasd. Ze zit midden in haar kamer, omringd door open verhuisdozen en heel veel spullen. De boel lijkt wel ontploft.

‘Dat niet,’ geef ik toe. ‘Maar ik heb geen zin.’

‘Geen zin’ is nog zwak uitgedrukt. Welke ouders verzinnen het om tijdens het schooljaar te verhuizen? Een maand voor de zomervakantie begint! Toen mijn ouders het aankondigden, vroeg ik me hardop af of ze soms gek geworden waren.

‘We hebben altijd al bij het strand willen wonen,’

zei mijn moeder toen. ‘En nu papa’s werk verhuist naar Noord-Holland, is dit het perfecte moment. Je zult zien dat het leuk wordt.’

Mijn zusje Sammie zit duidelijk nergens mee. Ze deint mee op de zomerse muziek die uit een klein boxje schalt.

Ik begrijp niet dat ze zo vrolijk kan zijn. Vindt zij het dan helemaal geen probleem om naar een andere school te gaan?

Sammie gaat maandag naar groep zeven van basisschool De Maximaschool, op twee minuten fietsafstand. En ik? Ik mag twintig minuten fietsen naar het Schoonema-college. Ik vóél gewoon dat dit een ramp wordt.

Was ik eindelijk gewend aan de brugklas op mijn oude school, moet ik wéér wennen in een nieuwe klas. Op een nieuwe school. Met nieuwe docenten, en nog erger... Nieuwe klasgenoten.

Wie zegt dat ik hier weer nieuwe vriendinnen ga maken? Ik mis Kim en Janna nu al. Ik kwam ze op de kennismakingsdag van de brugklas tegen, en we wa-

ren vrijwel meteen onafscheidelijk. Al na drie weken hielden we ons eerste filmavondje, en daarna volgden logeerpartijtjes, shoptagen en vele klets-uurtjes...

‘We blijven gewoon vriendinnen,’ zeiden Janna en Kim beslist toen ze hoorden over mijn verhuizing. ‘We kunnen nog steeds afspreken. En appen.’

Maar toch is het anders... Het is zeker anderhalf uur rijden met de auto naar mijn oude woonplaats, en met de trein duurt het zelfs nog langer.

Dat ik niet een maand school kan missen, kan ik nog begrijpen. De leerplicht is best streng. Maar waarom mocht ik niet gewoon een maand bij Janna logeren, zodat ik het schooljaar in mijn oude klas kon afmaken? Janna’s ouders hadden het zeker goedgevonden. Of anders bij Kim. Zij heeft ook zo vaak bij mij gelogerd.

Maar mijn ouders vonden het een beter plan als ik direct na de verhuizing al zou beginnen op mijn nieuwe school.

‘Dan ben je al een beetje gewend na de zomervakantie,’ vonden mijn ouders.

Ja hoor... Alsof je in een maand tijd kan wennen op een compleet nieuwe school. De laatste week is nog een toetsweek ook. Ik vraag me af of ze verwachten dat ik dan ook al die toetsen ga maken.

‘Ben jij niet zenuwachtig?’ vraag ik aan Sammie. ‘Voor je nieuwe school, bedoel ik?’

Sammie haalt haar schouders op. ‘Ik heb er juist wel zin in.’

Ongelovig kijk ik naar mijn zusje. ‘Echt?’

Mijn zusje en ik lijken qua uiterlijk als twee druppels water op elkaar: blond met groene ogen en een heleboel sproeten zodra we iets te lang in de zon zitten. Maar daar houdt de vergelijking wel op. We zitten totaal anders in elkaar. Dat blijkt nu ook maar weer!

Sammie kijkt op van de stapel boeken die ze uit een doos heeft getild. ‘Ja, jij had best veel vriendinnen. Ik had dat niet.’

‘Je had wel vriendinnen, toch?’ In gedachten loop ik na wie er weleens bij ons thuis kwamen. Nadia, Roos...

Sammie knikt. ‘Dat wel. Maar geen echte BFF’s, zoals jij. Ik ging nooit logeren of films kijken en dat soort dingen doen. Misschien krijg ik hier wél een BFF, net als jij.’

Ik kijk naar de boeken die voor Sammie op de grond liggen. *Droomvriendinnen, Besties voor altijd...*

Sammie schuift een doos naar me toe. ‘Wil jij deze uitpakken?’

Ik klap de doos open en haal er een knuffel, een stapel broeken, drie truien, een paar boeken, een toilettas en een paar slippers uit. Onderin liggen een paar bolletjes sokken, een lading potloden en pennen en een stuk of zeven kleurige onderbroeken.

‘Alles zit door elkaar,’ constateer ik verbaasd.

‘Ja, daar heb ik nu wel spijt van,’ zegt Sammie met een zucht. ‘Pap zei ook al dat ik beter soort bij soort kon inpakken. Maar dit ging lekker snel.’

‘Misschien moeten we eerst alle spullen sorteren,’ stel ik voor. ‘Dan maken we hoopjes op de grond. Alle boeken bij elkaar, kleren op een hoop... Dan doen we daarna alles in de kasten.’

Ik ga direct aan de slag.

Stiekem is het best leuk om in Sammies spullen te rommelen. Ze heeft ongelooflijk veel prullen. Ik kom van alles tegen. Een badeendje met een kerstmuts op, een halfgevolle knikkerzak, een zelf geknutseld kartonnen kastje vol barbieschoentjes... Met een fietslampje heeft ze er zelfs verlichting in gemaakt.

‘Jij gooit ook nooit iets weg, hè?’ vraag ik verbaasd. Sammie schudt haar hoofd. ‘Zonde, toch?’

Twee uur later kijken we tevreden Sammies kamer rond. Alle spullen staan netjes op hun plek. Kleren in de kledingkast, alle boeken op de planken boven Sammies bed... In een handige vakkenkast staan vierkante opbergmanden waar we alle losse prulletjes in hebben gedaan. De lege verhuisdozen hebben we platgemaakt en in de gang opgestapeld.

‘Het is bijna eng netjes,’ zegt Sammie.

‘Dat blijft vast niet heel lang zo,’ zeg ik geruststellend.

‘Zullen we nu jouw kamer doen?’ vraagt Sammie.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee hoor. Ik weet toch nog

niet hoe ik alles wil hebben. Misschien ga ik nog wel schuiven met mijn bureau en mijn kasten. Dan is het helemaal niet handig als alles vol spullen zit.’

Sammie knikt begrijpend. ‘Daar zit wat in.’

Ik heb geen idee wat ik met mijn kamer wil. Mijn ouders hadden met Sammie al voor de verhuizing behang, muurverf en nieuwe gordijnen uitgezocht. Haar kamer is nu echt klaar, op een paar posters en een lampje na.

Mijn ouders hebben al tig keer gevraagd of ik niet ook eindelijk verf en gordijnen wil uitzoeken. Maar ik kan me er niet toe zetten. Ik weet dat het nergens op slaat, maar het voelt alsof de verhuizing pas echt definitief is als mijn kamer af is. Alsof ik nu nog als door een wonder teruggeteleporteerd zou kunnen worden naar mijn oude leven.

Sammie houdt haar hoofd schuin en kijkt peinzend naar de boekenplanken boven haar bed. ‘Zal ik de boeken boven mijn bed op kleur sorteren?’

‘Leuk idee,’ zeg ik enthousiast. ‘Dat zie ik ook wel eens op Instagram voorbijkomen.’

Gezamenlijk pakken we de boeken van de plank en leggen ze op de grond.

‘Eerst de donkere ruggen,’ zegt Sammie.

Samen plukken we eerst de blauwe boeken uit de verzameling. Dan paars, dan roze...

‘Hé,’ zeg ik verbaasd. Ik houd een roze boek omhoog. Er zitten glitters om het omslag en het heeft een knalgeel leeslint. *The new me! – een make-overgids voor meiden*, staat erop. *In tien stappen een nieuwe jij*. ‘Wat is dit voor een boek?’

‘O, dat heb ik gewonnen met een prijsvraag in *Meiden Magazine*,’ zegt Sammie achteloos. ‘Beetje jammer, ik hoopte op een setje rolschaatsen. Dat was de hoofdprijs. Ik heb het nog niet gelezen.’

Ik blader het boekje door. Opeens is mijn interesse gewekt.

‘Mag ik het lenen?’ vraag ik.

‘Ja hoor,’ zegt Sammie. ‘Neem maar mee.’

Even later lig ik languit op mijn bed. Ik blader het boek aandachtig door.

Dit zou weleens precies kunnen zijn wat ik nodig

heb... Wat is een beter moment voor een make-over dan vlak na een verhuizing?

The new me!

Sta je op een kruispunt in je leven? Of heb je behoefte aan een nieuwe start? Dit is hét moment om de nieuwe jij vorm te geven.

Wat zijn jouw wensen en dromen? Wat maakt je gelukkig? Wat wil je uitstralen? Wie wil je aantrekken? Je hebt meer invloed op je leven dan je zelf denkt. Alles is mogelijk!

Dit boek beschrijft tien stappen om jouw leven te transformeren. Bepaal zelf wanneer je aan de volgende stap toe bent. Maak de opdrachten in je eigen tempo. Over een tijdje herken je jezelf niet meer terug!

Ik blader het boek door. Bij iedere opdracht staan lijntjes om je antwoorden op te schrijven. Maar in een geleend boek kun je niet schrijven, bedenk ik.

Ik kijk naar de stapel verhuisdozen die tegenover mijn bed tegen de muur opgestapeld zijn. Ik moet

heus nog wel ergens een nieuw opschrijfboekje hebben, maar waar? De moed zinkt me in de schoenen bij het idee dat ik al die dozen een voor een zou moeten openmaken.

Ik leg het boek van Sammie weg en pak mijn telefoon en mijn portemonnee.

‘Mam?’ roep ik naar de keuken. ‘Ik ga even naar de HEMA.’

‘Goed idee,’ zegt mijn moeder. Ze steekt haar hoofd om de hoek van de deur. ‘Even de buurt verkennen. Mocht je nog vaatdoekjes zien liggen, zou je dan een stapeltje willen meenemen? Ik kan ze nergens vinden in de dozen.’

‘Doe ik.’ Ik pluk mijn spijkerjack van de kapstok en haast me naar buiten voordat mijn moeder nog meer boodschappen bedenkt.

Ik zet Google Maps aan en zoek de kortste route naar de HEMA. Die bevindt zich tot mijn verrassing op maar tien minuten loopafstand.

Even later loop ik over straat, met mijn telefoon als wegwijzer in mijn hand.

Het is niet superwarm, maar de zon schijnt vrolijk. Voor het eerst sinds de verhuizing voel ik me een pietsje beter.

Jouw mantra

Hoe zie jij je toekomst graag voor je? Hoe wil je je voelen? Je kunt jouw wens manifesteren door je volledig te richten op jouw doel. Een mantra kan je daarbij helpen. Jouw mantra kan bijvoorbeeld zijn: 'Ik ben gelukkig met mezelf', of: 'Ik sta open voor een nieuwe liefde'. Herhaal de mantra zeker tien keer per dag. Dat kan in gedachten of hardop.

Mijn mantra:

Ik ben klaar voor mijn nieuwe, supercoole leven als beachbabe.

Tien keer per dag hardop zeggen.